

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 251/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť občianskeho združenia BMX klub Rača, Hečkova 3, Bratislava, IČO 30 808 774, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 165/2017 z 11. októbra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 99/2018 z 26. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť občianskeho združenia BMX klub Rača o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2019 elektronickou formou doručená ústavná sťažnosť občianskeho združenia BMX klub Rača, Hečkova 3, Bratislava, IČO 30 808 774 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 165/2017 z 11. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 99/2018 z 26. marca 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je stranou sporu v konaní o zaplatenie sumy 1 280,00 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vedeného Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 526/2015, v ktorom vystupuje v procesnom postavení žalovaného. Žaloba bola súdu doručená 10. augusta 2015. Sťažovateľ podal 10. mája 2017 okresnému súdu návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby okresný súd uložil spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), strpieť užívanie pozemku registra [REDAKOVANÉ] s parcelným číslom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorý je zapísaný na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „predmetný pozemok“), na účely vykonávania športovej činnosti na BMX dráhe, najmä vykonávanie tréningovej činnosti a organizovanie súťaží, a aby sa žalobca zdržal všetkých úkonov, ktorými by rušil sťažovateľa v užívaní predmetného pozemku. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol uznesením okresného súdu

č. k. 11 C 526/2015-187 zo 7. júna 2017 zamietnutý (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“).

3. Krajský súd napadnutým rozhodnutím na základe odvolania sťažovateľa rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

4. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že žalobca na predmetnom pozemku umiestil 9. septembra 2016 bager, ktorý bol preukázkou riadneho priebehu plánovaného športového podujatia v období 10. septembra 2016 a 11. septembra 2016. Bager bol ešte v rovnaký deň, ako ho žalobca na predmetnom pozemku umiestil, odstránený Miestnym úradom Rača, oddelením životného prostredia a dopravy. Žalobca ako vlastník predmetného pozemku zároveň 9. septembra 2016 zverejnil na sociálnej sieti stanovisko, v ktorom uviedol: *„rozhodol som sa na nevšímavosť kompetentných orgánov Magistrátu a Mestskej časti reagovať obstaváním pozemkov, ktoré mám vo vlastníctve.“* Pred ďalším športovým podujatím v období 22. apríla 2017 a 23. apríla 2017 doručil žalobca sťažovateľovi výzvu na zdržanie sa užívania predmetného pozemku a vyjadril zámer reálneho obstavania predmetného pozemku. Z ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že žalobca nezmaril usporiadanie žiadneho zo športových podujatí organizovaných sťažovateľom.

6. Sťažovateľ ďalej argumentuje: *„Dôvodnosť neodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi v zmysle ust. § 325 ods. 1 CSP nemusí vyplývať iba z reálne vykonaného zásahu do pokojného stavu, ale aj z hrozby takéhoto zásahu. Žalobca sa svojimi opakovanými aktivitami aj vyjadreniami, ktoré majú v kontexte celej situácie až charakter vydierania, snažil bezprávnou vyhrážkou prinútiť sťažovateľa k tomu, aby prestal užívať BMX dráhu a to ešte pred tým, než o žalobe rozhodne súd.“*

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí odmietol dovolanie sťažovateľa podľa kritéria, ktoré nemá oporu v zákone, a teda rozhodol svojvoľne, čím porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ ďalej dôvodí: *„Dovoláním napádané rozhodnutie bolo vydané síce v prebiehajúcom konaní, avšak na návrh sťažovateľa ako žalovaného a priamo nesúvisiace s predmetom konania ako ho žalobca vymedzil svojimi žalobnými návrhmi, de iure teda nejde o rozhodnutie o návrhu na neodkladné opatrenie v rámci prebiehajúceho konania v zmysle ust. § 335 ods. 1 CSP, ale o rozhodnutie o návrhu na neodkladné opatrenie v zmysle ust. § 336, resp. § 337 CSP. De iure teda ide o rozhodnutie majúce charakter rozhodnutia vo veci samej, pri ktorému je prípustné dovolanie.“*

8. Podľa názoru sťažovateľa: *„Súdy pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia aplikovali právne normy ústavne nekonformným spôsobom, v rozpore s ich účelom a zmyslom a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, čoho dôsledkom bolo priame porušenie práva sťažovateľa garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“*

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva rozhodnutím krajského súdu a rozhodnutím najvyššieho súdu, zrušil rozhodnutie krajského súdu a rozhodnutie najvyššieho súdu a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

16. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

17. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľom v petite sťažnosti uvedeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 tohto rozhodnutia).

18. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Zaoberal sa najmä charakterom súdneho sporu, jednotlivými argumentmi sťažovateľa a argumentmi súdov prejednávajúcich túto právnu vec v inštančnom postupe.

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu

20. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo založené na extrémnom nesúlade medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými závermi, ako aj na aplikácii právnych noriem v rozpore s ich účelom a zmyslom.

21. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, tak ako to bolo zaužívané judikatúrou v súvislosti s posudzovaním predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 13/2020).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte dodáva, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom

nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (m. m. I. ÚS 225/03). Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľa nevzhladol. Jeho ústavná sťažnosť je v podstate len nesúhlasom s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplývajú skutočnosti, ktoré by posunuli prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny.

23. V nadväznosti na citované považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného (predtým predbežného) opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

24. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu známky zjavnej svojvôle nenesie.

25. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. Vzhľadom na to ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu

a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Ústavný súd sa preto oboznámil aj s rozhodnutím okresného súdu, v ktorom uviedol: „... *Pre úspešnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je nevyhnutné, aby boli aspoň osvedčené, nemusia byť nepochybne preukázané základné skutočnosti, potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana... Súd má za to, že žalovaný neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu tak ako to predpokladá zákon, pretože sám potvrdil, že v prípade konania pretekov je možnosť upravenia, skrátenia trate, ak by žalobca disponoval predmetom svojho vlastníctva...*“

Ústavný súd vlastnou činnosťou navyše zistil, že žalobca navrhol na pojednávaní 9. februára 2016 zmeniť žalobu, okrem iného aj v časti uloženia povinnosti sťažovateľovi zdržať sa užívania predmetného pozemku a pozemku registra [REDAKOVANÉ] s parcelným číslom [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktoré sú zapísané na [REDAKOVANÉ]. Uznesením okresného súdu bola v zmysle návrhu žalobcu pripustená zmena žaloby. Z tohto dôvodu neobstojí ani argumentácia sťažovateľa o nesúvislosti podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia s predmetom konania (bod 7 tohto rozhodnutia). Ústavnému súdu tiež neuniklo, že sám sťažovateľ v čl. I prvom odseku podanej ústavnej sťažnosti poukazuje na „rozšírenie žaloby žalobcom o vypratanie pozemkov“, preto sa jeho následný argument o povahe neodkladného opatrenia, ktorého nariadenie navrhoval v konaní pred okresným súdom, javí len ako účelové tvrdenie. Podľa názoru ústavného súdu zo žalobcom navrhovaného znenia enunciátu rozhodnutia vyplýva, že v tomto konaní je riešená právna otázka rovnakého charakteru, ako pôvodne sťažovateľ navrhol pri nariadení neodkladného opatrenia a o ktorej bude rozhodnuté vo veci samej.

26. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol:

„... *predmetom sporu medzi stranami sporu vo veci samej je zaplatenie peňažnej sumy z titulu užívania pozemkov žalobcu žalovaným bez právneho dôvodu, čím na jeho strane má vzniknúť bezdôvodné obohatenie. Tento stav trval aj v čase rozhodnutia o návrhu žalovaného na nariadenie predbežného opatrenia. Návrhom na nariadenie neodkladného*

opatrenia sa naopak žalovaný domáhal ochrany svojich práv užívať aj pozemky žalobcu na účel športových podujatí na BMX dráhe, ktorá na pozemkoch bola vybudovaná už v čase, kedy ich žalobca nadobudol do svojho vlastníctva. Súd prvej inštancie návrh zamietol z dôvodu, že jedinou aktivitou, kedy žalobca urobil reálne úkony na zmarenie športového podujatia bola v roku 2016 (a krátko pred pretekmi prekážku na dráhe odstránil), pričom od tohto obdobia k ďalším svojpomocným aktivitám žalobcu nedošlo.

... Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že neboli preukázané skutočnosti pre záver, že v dôsledku aktivít žalobcu existuje naliehavá potreba bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu. Po roku 2016, v ďalšom ročníku športových podujatí k ich mareniu zo strany žalobcu nedošlo.“

27. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je v súlade s § 387 ods. 2 CSP, keďže krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd a ktoré je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Navyše, krajský súd reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľa, a tak na zdôraznenie správnosti uznesenia okresného súdu o neodkladnom opatrení uviedol aj ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k jeho potvrdeniu, preto ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP bola totiž odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

28. Krajským súdom prijaté závery v napadnutom rozhodnutí vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z logickej úvahy súladnej so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o primerané odôvodnenie nadväzujúce na závery okresného súdu. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že v predmetnej veci bola podaná žaloba o zaplatenie z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorú neskôr žalobca rozšíril (bod 25, druhý odsek tohto rozhodnutia). Sťažovateľ dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia opiera o konanie a vyjadrenia žalobcu, ktoré by ho mali prinútiť prestať užívať BMX dráhu ešte pred tým, než o žalobe súd rozhodne (bod 6 tohto rozhodnutia). V konaní však nie je sporné, že vlastníkom predmetného pozemku je žalobca, ktorý je ako jeho vlastník zapísaný na príslušnom liste vlastníctva. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí tiež uviedol: *„Jeho úkony na začatie stavebného konania (úkony žalobcu, pozn.) nemožno označiť za nezákonný, resp. neprimeraný postup vo vzťahu ku právam žalovaného, pretože nikoho nemožno obmedziť v uplatňovaní práv, ktoré mu ako vlastníkovi vyplývajú zo Stavebného zákona. Je v kompetencii príslušného správneho orgánu posúdiť, či vzhľadom na existujúci právny a skutkový stav na sporných parcelách je možné povoliť žalobcovi výstavbu požadovanej drobnej stavby.“* (stavba oplotenia, pozn.).

29. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v nadväznosti na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu o neodkladnom opatrení ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy neodkladného opatrenia, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľa s rozhodnutím krajského súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

30. S poukazom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku týkajúcim sa predpokladov (ne)vydania neodkladného opatrenia, jeho závery nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné, teda za také, ktoré by mali za následok porušenie práva sťažovateľa.

31. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného základného práva napadnutým rozhodnutím krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

32. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta napokon aj rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie ako procesne neprípustné (bod 4 tohto rozhodnutia).

33. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v procesných kódexoch. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd neodmietol zaoberať dovolaním sťažovateľa, ktorým napadol rozhodnutie krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, keďže však prípustnosť dovolania nebolo možné vyvodiť z § 420 písm. f) CSP, následne sformuloval svoj záver o neprípustnosti podaného opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

34. Ústavný súd k námietke sťažovateľa uvedenej v bode 7 tohto rozhodnutia poukazuje na relevantnú časť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorej uviedol:

„... uznesením, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je rozhodnutím vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení,

ale napr. i rozhodnutie o neodkladnom opatrenie, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Obdo 76/2016 a odbornú právnickú literatúru Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458). Uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej návrhom na začatie konania) končí. Po nariadení neodkladného opatrenia síce nemusí obligatórne nasledovať konanie vo veci samej, ale v danom prípade naďalej prebieha konanie, v ktorom sa žalobca domáha zaplataenia sumy 4 480,- eur s príslušenstvom, ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené a súd prvej inštancie o ňom stále koná a rozhoduje.“

35. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne a presvedčivo v napadnutom rozhodnutí odôvodnil, prečo nie je dovolanie sťažovateľa prípustné (IV. ÚS 110/2019). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom súdnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých všeobecný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá civilného konania vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného základného práva sťažovateľa.

36. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo nesvojvoľné, so zákonnou oporou, bolo odôvodnené a z ústavnoprávneho pohľadu nebolo nedôvodné, a preto nedošlo k neústavnému zásahu do sťažovateľových základných práv,

a tak možno odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

37. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol celé rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd v druhom výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľ však túto časť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd z tohto dôvodu musel v tejto časti odmietnuť ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

38. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi obsiahnutými v jej petite už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Martin Vernarský
predseda senátu